

ακρίδα

ακρίδα, η, ουσ. [<αρχ. ἀκρίς], η ακρίδα· άνθρωπος πολύ αδύνατος, καχεκτικός: «αυτός είναι ωραίο παλικάρι, αλλά ο φίλος του, που τον συνοδεύει, είναι σαν ακρίδα»·

- *έπεσαν σαν τις ακρίδες*, λέγεται συνήθως για πεινασμένη ομάδα ατόμων, που όρμησε με διάθεση να καταφάει όλα τα φαγητά που υπάρχουν στο τραπέζι: «μόλις είδαν στρωμένο τραπέζι, άφησαν καταμέρος τις ευγένειες κι έπεσαν σαν τις ακρίδες». Από το φαινόμενο των ακριδών που κατά σμήνη αφανίζουν τις σοδειές από τους κάμπους·

- *έπεσε ακρίδα*, λέγεται ειρωνικά ή με δυσφορία, όταν ενεργεί συστηματικά κάποιος τρακαδόρος, ιδίως τη στιγμή που ανοίγουμε το πακέτο μας για να πάρουμε τσιγάρο: «δεν ξανανοίγω το πακέτο μου για να πάρω τσιγάρο, γιατί έπεσε ακρίδα»· βλ. και φρ. *έπεσαν σαν τις ακρίδες*·

- *η αλεπού με ακρίδες δε χορταίνει ή η αλεπού δε χορταίνει με ακρίδες*, βλ. λ. [αλεπού](#)·

- *πλάκωσαν σαν τις ακρίδες*, υπήρξε αθρόα προσέλευση κόσμου: «μόλις έμαθαν πως θα έμπαιναν μέσα χωρίς εισιτήριο, πλάκωσαν όλοι σαν τις ακρίδες»·

- *πλάκωσε ακρίδα*, βλ. φρ. *έπεσε ακρίδα*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας